

РЕШЕНИЕ

№ 23056

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 09.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **2445** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 145 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба вх. № 9346 от 07.03.2024 г. в Административен съд – София град (АССГ) и вх. № Ж-26 от 28.02.2024 г. по описа на Министерство на околната среда и водите (МОСВ), подадена от „УНИСИСТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [улица], представлявано от управителя И. Н. Й., чрез адв. В. Д. и адв. В. М., с адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис 1 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 253 от 28.12.2023 г., издаден от директора на Б. дирекция „Д. район“ (БДДР), МОСВ, потвърден с Решение № 19 от 09.02.2024 г. на министъра на околната среда и водите.

С жалбата се отправя молба до съда да отмени оспорения АУПДВ като частично недопустимо и изцяло неправилно. Оспорващият посочва, че не дължи допълнителни такси за водоползване за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г., тъй като всички дължими такси, определени по реда и начина, посочени в условията на издаденото разрешително са надлежно декларирани и заплатени изцяло в срок. Подчертава се, че е изпълнил стриктно издаденото му разрешение. Допълнително се излагат съображения, че начислената лихва не се дължи поради погасяването ѝ по давност, която е настъпила на 01.01.2023 г. за 2017 г. В тази връзка жалбоподателят се позовава на чл. 109 ДОПК. На следващо място се излагат доводи, че дори да се

приеме, че ползвателят дължи такси за доплащане съгласно Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, то не дължи лихва върху начислените суми, защото в т.2 на Разрешително № 11530406 от 28.11.2013 г. от раздел задължение за заплащане на такса за водовземане е предвидено, че титулярът на разрешителното ежегодно към 31 януари на следващата година предоставя на БДДР информация за изчисляване на дължимата такса, както и че съгласно т. 3 от същото разрешително е посочено, че титулярът внася определената такса след потвърждението ѝ с писмо от директора на БД. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Д., която поддържа жалбата, предлага да се уважи и претендира сторените съдебно – деловодни разноси, съгласно представен списък.

Ответникът – Директорът на басейнова дирекция „Д. район“, Министерство на околната среда и водите, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. С., който оспорва жалбата, предлага да не се уважава и претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е титуляр на Разрешително за водовземане от подземни води № 11530406 от 28.11.2013 г., с краен срок на действие до 28.11.2019 г., издадено от ответника. На 08.07.2019 г. „Унисист инженеринг“ ЕООД е подало искане с вх. № РР-02-265 от 08.07.2019 г. за продължаване срока на действие на Разрешително за водовземане № 11530406 от 28.11.2013 г. Компетентният административен орган, след направена промяна в условията за водоползване и начина на определяне на дължимите такси, е издал Решение № 3930 от 22.08.2023 г.

Преди издаването на решение № 3930 от 22.08.2023 г., но след получаване искането на оспорващия от 08.07.2019 г., на 08.06.2023 г., на основание чл. 195б от Закона за водите (ЗВ), БДДР е изпратил Покана за доброволно изпълнение с изх. № КД-04-32 от 08.06.2023 г. за дължима такса, за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г., в размер на 14 015, 58 лв. и лихва за забава, до окончателното заплащане, изчислена в размер на 4 597,55 лв. към м. 06.2023 г. Определен е срок за плащане – 7 дни от получаване на поканата и е посочена банкова сметка. Посочено е, че при неспазване на указания срок от получаване на поканата, ведно с уведомяването ще се предприемат действия за откриване на производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане.

На основание чл. 26 АПК на жалбоподателя е изпратено уведомление, че започва процедура по издаване на АУПДВ. Писмото е получено от представител на дружеството на 12.06.2023 г., видно от отбелязването на известието за доставяне, приложено по административната преписка. В законоустановения срок е постъпило Възражение с вх. № КД-04-32-(3) от 15.06.2023г. от „УНИСИСТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД срещу основанията и размера на определената такса.

Въз основа на Заповед № 20 от 16.02.2023 г. на директора на БДДР е направена проверка на „УНИСИСТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД по налични в БДДР документи относно установяване на платени и дължими такси съгласно изискванията на ЗВ, констатациите от която са отразени в Констативен протокол от 04.07.2023г., подписан от лицата, осъществили проверката. След извършена проверка по документи, е установено, че подадените декларации от титуляра на разрешителното са изчислени

неправилно, поради което се дължат такси за доплащане.

Оспорващият е подал възражение с вх. № КД-04-32-(3) от 21.07.2023 г., в което е посочено, че констатациите по отношение на декларираните данни и заплатените такси са верни, но не са верни констатациите за неправилно изчисление и наличие на задължение за доплащане за периода 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г., както и че не се дължи начислената лихва.

На 28.12.2023г. е Акт за установяване на публично вземане № 253 от 28.12.2023г. от директора на БДДР, на основание чл. 166, ал. 1 от Данъчно осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 от ЗВ във вр. с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „б“, от ЗВ. В акта е посочено, че установената дължима такса за водовземане от подземни води за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г. е в размер на 14 015, 58 лв., и лихва в размер н 5628,67 лв. Посочено е, че дължимата сума следва да бъде заплатена по банковата сметка на БДДР в 14- дневен срок от получаване на акта, като в 7-дневен срок от направения банков превод следва да се изпрати копие от платежно нареждане за извършеното плащане, като след изтичането на определения срок и при липса на доброволно изпълнение се пристъпва към принудително изпълнение. Актът е връчен на дружеството на 02.01.2024г.

Срещу АУПДВ оспорващият е депозирал жалба с вх. № Ж-3 от 18.01.2024 г. пред министъра на околната среда и вода, който с решение № 19 от 09.02.2024 г. я е отхвърлил и е потвърдил като правилен и законосъобразен административния акт.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства по делото са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК публични са държавните и общинските вземания за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. Събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго.

Съгласно чл. 166 от ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, а ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация.

В случая приложимият закон е този за водите, като ал. 2 на чл. 166 ДОПК допълва, че ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Предвид нормата на чл. 195б ЗВ съдът намира, че оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган – директор на басейнова дирекция. Същият е с необходимото съдържание и форма, поради което не са налице основания за неговата нищожност.

При извършената служебна проверка съдът не констатира съществени нарушения на административнопроизводствени правила. Жалбоподателят е надлежно уведомен за започване на производството с писмо с № КД-04-32 от 08.06.2023 г. и на същия е предоставена възможност да заяви становище и да ангажира доказателства, да направи писмени бележки и възражения. Спазени са правилата на чл. 26 АПК и на жалбоподателя е било гарантирано правото на защита. Имало е възможност да направи всичките си искания и възражения и да представи писмени доказателства. Актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението (чл. 195, ал.2 ЗВ).

Според настоящия съдебен състав оспореният АУПДВ е издаден и в съответствие с приложимия материален закон.

Предмет на съдебна проверка е акт по чл. 195б ЗВ, установяващ държавно вземане с публичен характер, касаещо неплатена такса за водовземане на води, определена на основание чл. 194, ал.1, т. 1, б. „б“ ЗВ, в размера, съгласно чл. 1, ал. 1, т. 1, б. "а", чл. 3, ал. 1, чл. 7, ал. 1 и ал. 3, чл. 11, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12, ал.2, т. 9 и § 1, т. 1, б. „ж“ от Допълнителните разпоредби от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. Съгласно разпоредбата на чл. 195б от ЗВ вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси поЗакона за водите се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 ДОПК, което производство има за цел установяване по основание и размер на публични вземания. Основанието за дължимостта на процесната такса за водовземане е регламентирано със Закона за водите, като законодателят в нормата на чл. 194, ал. 6 ЗВ е предвидил конкретният размер на дължимата такса да се определя съгласно подзаконов нормативен акт. В настоящия случай е приложима Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване.

Съгласно чл. 11, ал. 1 от Тарифата таксата за водовземане от подземни, включително минерални води, и от повърхностни води в относимите редакции предвижда, че освен в случаите на водовземане (от повърхностни води – в сила до 2019 г.) с цел електропроизводство от водоелектрическа централа (ВЕЦ), се определя по следната формула $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса - в лв.; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отнетата вода, съгласно таблиците по чл. 12 - в лв. /куб. м; W - размерът на отнетия годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешената годишен воден обем - за минерални води, в куб. м. Ал. 2 на цитираната разпоредба предвижда, че при самостоятелно водоснабдяване (чрез собствени

водовземни съоръжения) таксата за водовземане по ал.1 се умножава с корекционен коефициент $K1 = 1,001$.

Съгласно чл. 12, ал. 2, т. 9 от Тарифата единичният размер на таксата за водовземане от подземни води за водоснабдяване за други цели – Е (в лв./куб.м.) в сила от 01.01.2017 г. е в размер на 0,197 лв.; в сила от 01.01.2019 г. е в размер на 0,233 лв. и в сила от 01.01.2021 г. е в размер на 0,270 лв.

Спорният по делото въпрос е дали таксата, заплащана от жалбоподателя на база подадените от него декларации по чл. 194б от ЗВ е правилно определена към момента на внасяне на дължимото публично задължение и респ. дали издаденият АУПДВ за доплащане на публични задължения е законосъобразен.

Видно от подадените декларации по чл. 194б ЗВ по години, жалбоподателят е посочил следните данни, както следва: 2017 г. – За разликата между черпено и реинжектирано количество – 711 куб. м. дължимата сума е 113, 76 лв., изчислена по формулата $T = E \times W$; Такса за топлинно замърсяване в случаите на привнасяне, или отнемане на топлина при реинжектиране на води – сума за плащане 126,44 лв. (внесена на 09.01.2018 г. – л. 182);

За 2018 г. – За разликата между черпено и реинжектирано количество – 1411 куб. м., дължимата сума е 278,24 лв., изчислена по формулата $T = E \times W \times K1$; Такса за топлинно замърсяване в случаите на привнасяне, или отнемане на топлина при реинжектиране на води – сума за плащане 11,15 лв. (внесена на 21.01.2019 г. – л. 195,196);

За 2019 г. – Такса за водовземане за количество – 2312 куб. м., дължимата сума е 539,23 лв., изчислена по формулата $T = E \times W \times K1$; Такса за топлинно замърсяване в случаите на привнасяне, или отнемане на топлина при реинжектиране на води – сума за плащане 8,73 лв. при 12 468 куб.м.(внесена на 21.01.2020 г. – л. 205);

За 2020 г. – Такса за водовземане за количество – 1101 куб. м., дължимата сума е 256,79 лв., изчислена по формулата $T = E \times W \times K1$; Такса за топлинно замърсяване в случаите на привнасяне, или отнемане на топлина при реинжектиране на води – сума за плащане 7,00 лв. при 10001 куб.м. (внесена на 22.01.2021 г. – л. 214);

За 2021 г. – Такса за водовземане за количество – 348 куб. м., дължимата сума е 81,17 лв., изчислена по формулата $T = E \times W \times K1$; Такса за топлинно замърсяване в случаите на привнасяне, или отнемане на топлина при реинжектиране на води – сума за плащане 4,45 лв. при 6 357 куб.м. (внесена на 18.01.2022 г. – л. 227);

За 2021 г. – Такса за водовземане за количество – 348 куб. м., дължимата сума е 94,05 лв., изчислена по формулата $T = E \times W \times K1$; Такса за топлинно замърсяване в случаите на привнасяне, или отнемане на топлина при реинжектиране на води – сума за плащане 5,01 лв. при 7 159 куб.м. (внесена на 13.01.2023 г. – л. 238) и

За 2022 г. – Такса за водовземане за количество – 220 куб. м., дължимата сума е 59,46 лв., изчислена по формулата $T = E \times W \times K1$; Такса за топлинно замърсяване в случаите на привнасяне, или отнемане на топлина при реинжектиране на води – сума за плащане 3,03 лв. при 4 334 куб.м. (внесена на 18.01.2022 г. – л. 222).

След извършените проверки и при издаването на оспорения АУПДВ, ответникът е констатирал, че по Разрешително за водовземане от подземни води № 11530406 от 28.11.2013 г., дължимите такси са, както следва:

За периода от 01.01.2017 г до 31.12.2017 г.

$T \times E \times W \times K1$ – 0,197 лв./куб.м. (ед. Размер за такса за цел „Други цели) $\times$ 13395 куб.м./годишно $\times$ 1,001 (корекционен коефициент) – 2 641, 45 лв.;

За периода от 01.01.2018 г до 31.12.2018 г.

ТхЕхWхК1 – 0,197 лв./куб.м. (ед. Размер за такса за цел „Други цели) x 17340 куб.м./годишно x 1,001 (корекционен коефициент) – 3 419, 40 лв.;

За периода от 01.01.2019 г до 31.12.2019 г.

ТхЕхWхК1 – 0,233 лв./куб.м. (ед. Размер за такса за цел „Други цели) x 14780 куб.м./годишно x 1,001 (корекционен коефициент) – 3 447, 18лв.;

За периода от 01.01.2020 г до 31.12.2020г.

ТхЕхWхК1 – 0,233 лв./куб.м. (ед. Размер за такса за цел „Други цели) x 11102 куб.м./годишно x 1,001 (корекционен коефициент) – 2 589, 35 лв.;

За периода от 01.01.2021 г до 31.12.2021 г.

ТхЕхWхК1 – 0,270 лв./куб.м. (ед. Размер за такса за цел „Други цели) x 7507 куб.м./годишно x 1,001 (корекционен коефициент) – 2 028, 92 лв.;

За периода от 01.01.2022 г до 31.12.2022 г.

ТхЕхWхК1 – 0,197 лв./куб.м. (ед. Размер за такса за цел „Други цели) x 4554 куб.м./годишно x 1,001 (корекционен коефициент) – 1 230, 81 лв.

След приспадане на платените суми, остатъкът от дължимите такси за правото на водовземане от подземни води за периода 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г. по Разрешително от 28.11.2013 г. на оспорващия е определен в размер на главница 14 015,58 лв. и лихва до пълното погасяване на публичния дълг.

Публичните вземания за такси са определени по размер, както следва:

За периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г – главница 2 527.69 лв., платима до 31.03.2018 г., изискуема от 01.04.2018 г. и лихва в размер на 1 530,85 лв. (изчислена за периода от 01.04.2018 г. до 28.12.2023 г., дължима до пълното погасяване на главницата).

За периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г – главница 3 141.16 лв., платима до 15.02.2018 г., изискуема от 16.02.2019 г. и лихва в размер на 1 622,27 лв. (изчислена за периода от 16.02.2019 г. до 28.12.2023 г., дължима до пълното погасяване на главницата).

За периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г – главница 2 907.95 лв., платима до 15.02.2020 г., изискуема от 16.02.2020 г. и лихва в размер на 1 206,97 лв. (изчислена за периода от 16.02.2020 г. до 28.12.2023 г., дължима до пълното погасяване на главницата).

За периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г – главница 2 332.56 лв., платима до 15.02.2021 г., изискуема от 16.02.2021 г. и лихва в размер на 730,99 лв. (изчислена за периода от 16.02.2021 г. до 28.12.2023 г., дължима до пълното погасяване на главницата).

За периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г – главница 1 934.87 лв., платима до 15.02.2022 г., изискуема от 16.02.2022 г. и лихва в размер на 410,17 лв. (изчислена за периода от 16.02.2022 г. до 28.12.2023 г., дължима до пълното погасяване на главницата).

За периода от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г – главница 1 171.35 лв., платима до 15.02.2023 г., изискуема от 16.02.2023 г. и лихва в размер на 127,42 лв. (изчислена за периода от 16.02.2023 г. до 28.12.2023 г., дължима до пълното погасяване на главницата).

Съгласно посоченото в АУПДВ дължимите публични вземания са в размер на 19 644,25 лв., от които 14 015,58 лв. – главница и 5 628,67 лв.

– лихва, която е дължима до пълното погасяване на главницата и следва да се изчисли към момента на плащане.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт е издаден при точно и правилно прилагане на Закона за водите и Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, поради което доводите на жалбоподателя са неоснователни.

На първо място, следва да се посочи, че неправилно дружеството е определяло таксите за водовземане и за замърсяване за отвеждане на замърсителите в подземни води. Нито в Тарифата за таксите, нито в Разрешително за водовземане от подземни води и за реинжектиране, чрез нови водовземни съоръжения № 11530406 от 28.11.2013 г. (л. 73 гръб- 76) се съдържат текстове, които да предвиждат допускането на подобно разделяне на заплащаната такса, така че да се посочва по – малък обем водовземане на вода и по – голям обем при реинжектиране с оглед тарифираната цена, тъй като водоползвателят изчислява таксата за водовземане на база показване на измервателното устройство на черпателния кладенец, отчитащо цялото количество черпена вода. Това е така, тъй като съгласно §1, ал.1, т. 7 от ДР на ЗВ „водовземането“ обхваща всички дейности, свързани с отнемане на води от водните обекти. В чл. 11, ал.1 от Тарифата за таксите изрично е предвидено, че таксата е за водовземане и същата се определя на базата на единичния размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде използвана отнетата вода, съгласно чл. 12 от тарифата, умножена по размера на отнетия годишен воден обем в куб. метри. В тази връзка трябва да се посочи, че са неоснователни са доводите на жалбоподателя, че дължи такса за използваното количество, формирана като разлика между размера на ползвания годишен воден обем – чл. 9, ал. 1 от Тарифата за таксите във връзка с т. 4, раздел „Задължения за заплащане на такса за водовземане“, тъй като смисълът на тази част на Разрешителното и посочения текст от Тарифата определят начина за изчисляване на обема вода за реинжектиране, която е част от пълния годишен обем вода от водовземането и не може да бъде по-голяма сума от добитата.

На следващо място, жалбата е неоснователна по отношение възражението за незаконосъобразно начисляване на лихви, тъй като в чл. 175, ал.1 от ДОПК изрично е предвидено, че за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, а именно Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за настъпила погасителна давност по отношение задълженията за 2017 г. Следва да се посочи, че по отношение на публични задължения не се прилагат правилата на чл. 111, ал. 3 от ЗЗД за тригодишна давност, защото се

регламентират от Данъчно-осигурителния кодекс. Съгласно чл. 109, ал.1 ДОПК не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация, или от изтичането на годината, в която са постъпили данни, получени от трети лица и организации, в случаите, когато по този закон не е предвидено подаването на декларация. В случая декларацията по чл. 194б ЗВ е подадена през 2018 г. и следователно 5 годишната давност започва да тече от 01.01.2019 г. и изтича на 31.12.2023 г. Писмото по чл. 26 АПК, с което оспорващият е уведомен за започващото производство по чл. 195б ЗВ е с изходяща дата -08.06.2023 г. (л. 50), поради което това действие е извършено преди изтичането на давностния срок.

По така изложените съображения съдът намира, че оспореният акт за установяване на публично държавно вземане е законосъобразен и следва да бъде потвърден, а жалбата като неоснователна да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноски е основателно и следва да му се присъди такова, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24, изр. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева

Така мотивиран Административен съд – София град, Трето отделение, 8 - ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „УНИСИСТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 253 от 28.12.2023 г., издаден от директора на Б. дирекция „Д. район“ (БДДР), МОСВ, потвърден с Решение № 19 от 09.02.2024 г. на министъра на околната среда и водите.

ОСЪЖДА „УНИСИСТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. дирекция „Д. район“, Министерство на околната среда и водите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ:

